

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/834/2023/18322/AK

Katowice, 22 września 2023 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r., Poz. 570), art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2023r., Poz. 775 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu odwołań: Gminy Radlin z 14.08.2023r., Pani z 17.08.2023r., Pani z 17.08.2023r., Pana z 17.08.2023r., Pana z 17.08.2023r., Pani z 17.08.2023r. od decyzji Zastępcy Wójta Gminy Marklowice, działającego z upoważnienia Wójta Gminy Marklowice, o środowiskowych uwarunkowaniach z 2.08.2023r. nr spr. ITR.6220.3.3031.RC w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn: „Budowa stacji paliw płynnych w Radlinie przy ul. Korfantego na parcelach nr 4433/314 i 4442/313”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek-Dziwoki (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziara

Członek składu orzekającego – Katarzyna Stebnicka

na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 września 2023 r.

orzekło

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak to wskazano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji wniosły strony wymienione powyżej w komparycji niniejszej decyzji. W odwołaniu Gmina Radlin wydanej decyzji zarzuciła naruszenie art. 8 § 1 kpa, art. 11 kpa, art. 40 § 2 kpa, art. 80 kpa, art. 107 § 3 kpa oraz art. 74 ust. 3a, art. 79 ust. 1 w związku z art. 80 ust. 1 pkt 3, art. 81 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. W obszernym uzasadnieniu odwołana umotywowowała podniesione zarzuty. Natomiast pozostałe strony odwołujące się podniosły zarzut niezgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Radlin oraz naruszenie ich uprawnienia do czynnego udziału w postępowaniu przejawiające się w braku zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie i nie doręczania informacji o jego przebiegu, i wniosły o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w tej sprawie w całości.

Organ I instancji przekazał ww. odwołania wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach. W piśmie przekazującym odwołania organ ten ustosunkował się do podniesionych w nich zarzutów i wniósł o utrzymanie decyzji w mocy.

Odwołania są dopuszczalne i zostały wniesione z zachowaniem terminu, wobec czego Kolegium przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy i stwierdziło, co następuje.

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia sprawy stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023r., Poz. 1094 z późn. zm.) - w skrócie: „ustawa - oos” lub „ustawa”.

Stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. W myśl ust. 2 tego artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących

zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 29, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2, ust. 2a i ust. 2b ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. 1a. Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach składa się w: 1) postaci papierowej albo 2) formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2023 r. poz. 57).

Stosownie do postanowień art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 2);
- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3; (pkt 3a);
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a. (pkt 6);

W myśl ust. 1a ww. artykułu jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10. Stosownie do ust. 3 tego artykułu jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z ust. 3a przepisu, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Art. 75 ust. 1 ww. ustawy określa organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W myśl ust. 1 pkt 4 tego artykułu organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest w przypadku pozostałych przedsięwzięć - wójt, burmistrz, prezydent miasta. Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 2 - 7 ww. artykułu.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy - ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego (pkt 1), zasięga opinii organu, o których mowa w art. 78 ustawy (to jest właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej), w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 - 3a, 10 - 19 i 21 - 29, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 2), zasięga opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy (pkt 3), uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 4).

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 zd. 1 tego artykułu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. W świetle ust. 2 ww. artykułu, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Z kolei w świetle ust. 3 ww. artykułu jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. - Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy.

Zgodnie z treścią art. 82 ust. 1 ustawy w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

- 1) określa:
 - a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz

strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiące załącznik do decyzji,

- b) istotne warunki korzystania z terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
 - c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27 ustawy,
 - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska,
 - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,
 - f) gotowość instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla w przypadku instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
- a) wykonania kompensacji przyrodniczej – stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
 - b) unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek tych działań,
 - c) monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek monitorowania, określając jego zakres, termin i obowiązki co do przedłożenia informacji o jego wynikach regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, organowi wydającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, gdy jest to uzasadnione, wskazuje inne organy, którym należy przedłożyć wyniki, spośród następujących:
 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - starosta,
 - marszałek województwa,
 - wojewódzki inspektor ochrony środowiska;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;
- 4a) nakłada obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji jej towarzyszącej wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 4b) może nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze, o którym mowa w:
 - a) ustawie z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
 - b) ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym;
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić;
- 6) w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania - nakłada obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić
- Zgodnie z treścią ust. 3 ww. przepisu charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl art. 83 ust. 1 ustawy w analizie porealizacyjnej, o której mowa w art. 82 ust. 1 pkt 5 ustawy, dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi dla jego ograniczenia. W świetle ust. 2 ww. artykułu jeżeli z analizy porealizacyjnej wynika, że dla przedsięwzięcia konieczne jest ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania, do analizy powinna być załączona poświadczona przez właściwy organ kopia mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 3 tego przepisu organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86a ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 86c tej ustawy wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonano w sprawie w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 2019, poz. 1839 z późn. zm.). Przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ I instancji jako przedsięwzięcie określone w § 3 ust. 1 pkt 34 i 35 tego rozporządzenia. Przepisy te stanowią, że do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się następujące rodzaje przedsięwzięć: instalacje do dystrybucji: a) ropy naftowej, b) produktów naftowych, c) substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi - z wyłączeniem stacji paliw gazu płynnego lub sprężonego; (pkt 34); instalacje do podziemnego magazynowania: a) ropy naftowej, b) produktów naftowych, c) substancji lub mieszanin, w rozumieniu

odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi, d) gazów łatwopalnych, e) kopalnych surowców energetycznych innych niż wymienione w lit. a-d - inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw wykorzystywanych na potrzeby gospodarstw domowych, zbiorników na gaz płynny o łącznej pojemności nie większej niż 20 m³ oraz zbiorników na olej o łącznej pojemności nie większej niż 3 m³ (pkt 35).

Z kolei podstawę procesową wydania decyzji przez Kolegium jako organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa. Zgodnie zatem z art. 138 § 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Po analizie zatem stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji organu I instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, ponieważ stwierdziło, że decyzja ta jest prawidłowa. Zważyć należy, że decyzja o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji nie jest decyzją o zatwierdzeniu decyzji organu I instancji. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji to utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia (osnowy) zawartego w tej decyzji i oznacza, że rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu I instancji, ponieważ organ II instancji doszedł - w wyniku swojego postępowania w sprawie - do takiej samej konkluzji, jak organ I instancji.

Kolegium podzieliło zatem stanowisko organu I instancji zajęte w wydanej decyzji. Jednocześnie stwierdziło, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy i zebrał cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Organ I instancji, w ocenie Kolegium, przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami ustawy – ooś oraz przepisami kpa, wypełniając obowiązki płynące z art. 10 § 1 kpa i art. 9 kpa oraz prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia zgodnie z przepisami art. 107 § 3 kpa w zw. art. 85 ust. 2 ustawy – ooś w zw. z art. 11 kpa. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w całej rozciągłości podzieliło stanowisko organu I instancji, nie znajdując podstaw do podważenia ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji i po zbadaniu zarzutów odwołań, dokonało ustaleń, których skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Podjmując niniejsze rozstrzygnięcie Kolegium stwierdziło, że z akt sprawy wynika, iż planowane do realizacji przedsięwzięcie polegać ma na budowie niewielkiej stacji paliw płynnych i LPG na działkach nr 4433/314 i 4442/313 o całkowitej łącznej powierzchni wynoszącej 0,1294 ha położonej w Radlinie, obręb 0002 Biertułtowy powiat wodzisławski przy ul. Korfatego przy skrzyżowaniu z ul. Mariacką. Na terenie stacji paliw prowadzona będzie obsługa pojazdów mechanicznych osobowych i ciężarowych. Podstawowym procesem technologicznym na stacji paliw będzie zaopatrzenie samochodów osobowych i ciężarowych w paliwo płynne poprzez ich tankowanie na wyznaczonych stanowiskach. Przewiduje się budowę 2 wysepek do tankowania paliw płynnych wyposażonych w 2

dystrybutorzy na każdej z wysepek. Tankowanie można będzie realizować obustronnie na każdym ze stanowisk. Przewidziana ilość dystrybutorów to 4 dwustronne wielopaliwowe, 1 dystrybutor dozujący LPG, 1 dystrybutor dozujący AdBlue. Stacja wyposażona będzie w 1 zbiornik stalowy, dwupłaszczowy o pojemności 50 m³ 2-komorowy (35 m³ ON + 15 m³ ON ulepszony), 1 zbiornik stalowy, dwupłaszczowy o pojemności 50 m³ 2-komorowy (40 m³ Pb95+ 10 m³ Pb98), 1 zbiornik podziemny LPG o pojemności 20 m³, 1 zbiornik naziemny na ADBLUE na wysepce o pojemności 3,0 m³, pylon cenowo-reklamowy, kompresor-odkurzacz, stanowisko ładowania samochodów elektrycznych. Tankowanie prowadzone będzie w formie samoobsługi. Planowana łączna wielkość sprzedaży paliwa to 250 m³/miesiąc i 3000 m³/rok. Pasażerowie jak i kierowcy pojazdów po zaparkowaniu w miejscach wyznaczonych będą mogli także skorzystać ze sklepu znajdującego się na stacji oraz z jej zaplecza socjalno-sanitarnego. Planuje się bowiem wybudowanie pawilonu stacji z kasą oraz sklepem za dystrybutorami w kierunku północnym. Wokół dystrybutorów położona będzie szczelna nawierzchnia betonowa wyprofilowana w sposób ułatwiający spływ wód opadowych do separatora substancji ropopochodnych. Nawierzchnia w obrębie stacji będzie utwardzona. Dystrybutorzy znajdować się będą pod wiatą. Elementami uzupełniającymi stacji będą parking dla samochodów osobowych (łącznie 3 miejsca postojowe w tym 1 dla niepełnosprawnych), pylon cenowy, miejsce gromadzenia odpadków oraz stanowisko ładowania samochodów elektrycznych. Drogi wewnętrzne, place manewrowe, parking Inwestor planuje utwardzić nawierzchniami z bruku wibroprasowanego grubości 8cm. Planuje się zatrudnić na stacji 3 osoby na zmianę w systemie tryzmianowym (łącznie 12 osób). Czas pracy to 24 godziny/dobę – samoobsługa. Przewidywana maksymalna ilość pojazdów korzystających ze stacji na dobę wyniesie: samochody osobowe 120 szt./dobę, samochody ciężarowe 10 szt./dobę. Zaplanowano w zakresie komunikacji zjazd z drogi gminnej ul. Mariackiej od północy, wyjazd na drogę gminną ul. Mariacką od wschodu poprzez projektowane zjazdy publiczne uzgodnione z administratorem drogi. Zaplanowano ogrzewanie c.o., c.w.u. za pomocą kotła gazowego dwufunkcyjnego, zaopatrzenie w wodę z wodociągu gminnego, odprowadzanie ścieków bytowych poprzez przyłącze do kanalizacji sanitarnej gminnej, zaś wód deszczowych i roztopowych po oczyszczeniu w separatorze ropopochodnych z osadnikiem do kanalizacji deszczowej gminnej. Jeśli chodzi o otoczenie to w najbliższym otoczeniu inwestycji zlokalizowane są: od północy – droga gminna, dalej tereny usług publicznych (Miejski Ośrodek Kultury) i tereny mieszkaniowo – usługowe wzdłuż ul. Mariackiej, od wschodu – droga gminna, za nią fontanna miejska, Plac Radlińskich Olimpijczyków, obiekty MOSiR (basen), od zachodu – zabudowa mieszkaniowo – usługowa, budynek mieszkalny jednorodzinny ul. Korfantego 9, od południa – droga powiatowa – ul. Korfantego, dalej obiekty Parafii Rzymskokatolickiej pw. Wniebowzięcia NMP w Radlinie. Najbliższy budynek mieszkalny znajduje się w odległości ok. 20 m na zachód od planowanego budynku stacji na działce nr 2896/315 bezpośrednio graniczącej z planowaną stacją paliw. Wykorzystanie terenu w fazie realizacji będzie polegało na jego użytkowaniu na potrzeby organizacji terenu budowy. Budowa instalacji wymagać będzie prowadzenia następujących prac: zabezpieczenie placu budowy (ogrodzenie terenu budowy), usunięcie wierzchniej warstwy ziemi, wykonanie wykopów ziemnych do zadołowania zbiorników podziemnych na paliwa, ułożenie okablowania podziemnego, wykonanie fundamentów pod projektowane obiekty (budynek, wiaty) budowa obiektów stacji paliw, montaż urządzeń i wyposażenia technologicznego, prowadzenie prac wykończeniowych – izolacyjnych, malarskich itp., uporządkowanie terenu budowy, organizacja zieleni urządzonej. Wykorzystanie terenu w fazie eksploatacji będzie polegało na użytkowaniu instalacji do przeładunku i dystrybucji paliw płynnych do pojazdów samochodowych. Planowane do realizacji przedsięwzięcie będzie źródłem emisji do środowiska zarówno na etapie realizacji, jak i jego eksploatacji. Faza budowy będzie się wiązać z powstawaniem jedynie niezorganizowanej emisji gazów i pyłów. Podstawowym oddziaływaniem w fazie budowy będzie emisja związana z pracą sprzętu budowlanego i ruchem pojazdów. Emisja związana z pracą maszyn budowlanych i transportowych. Źródłem emisji na terenie budowy będą jedynie maszyny budowlane i pojazdy ciężarowe wyposażone w silniki wysokoprężne Diesla. Emisja zanieczyszczeń będzie miała charakter emisji niezorganizowanej, o niedużym zasięgu oraz będzie występować chwilowo, w sposób przemijający. Z kolei emisja hałasu będzie miała charakter chwilowy i krótkotrwały. Na etapie realizacji przedsięwzięcia nie będą powstawały ścieki przemysłowe. Będą powstawały jedynie ścieki bytowe. Teren budowy zostanie wyposażony w przenośne toalety typu TOI-TOI, z których nieczystości będą okresowo wywożone przez specjalistyczną firmę. Nie przewiduje się konieczności odwadniania wykopów. Na etapie budowy zakładu będą powstawać odpady opakowaniowe z dostaw materiałów i urządzeń, mogą powstać odpady z ziemi, gleby, betonu, metali żelaznych i nieżelaznych, drewna, materiałów termoizolacyjnych czy tworzyw sztucznych. Obowiązek zagospodarowania powstałych

podczas budowy odpadów spoczywać będzie na wykonawcy robót. Wykonawca robót zobowiązany będzie do ich selektywnego magazynowania z uwzględnieniem zasad postępowania z odpadami niebezpiecznymi oraz odpadami nadającymi się do powtórnego wykorzystania. Z kolei na etapie eksploatacji planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji do powietrza głównym źródłem będą emisja z procesów magazynowania, tankowania oraz ruchu pojazdów oraz emisja pochodząca ze spalania paliwa gazowego w kotle kondensacyjnym o mocy do 35 kW. W zakresie gospodarki odpadami powstające na terenie inwestycji odpady gromadzone będą w sposób selektywny, w miejscach zabezpieczonych przed niekorzystnym wpływem warunków atmosferycznych. Gromadzenie odpadów odbywać się będzie w pojemnikach, zabezpieczonych przed możliwością dostępu osób niepowołanych. Powstające odpady odbierane będą wyłącznie przez firmy posiadające stosowne pozwolenia na prowadzenie działalności w zakresie transportu i zbierania, a także odzysku lub unieszkodliwiania poszczególnych rodzajów odpadów lub przekazywane na składowisko odpadów. Wody opadowe i roztopowe z dachów (budynek obsługi stacji, wiaty nad dystrybutorami), dróg wewnętrznych, miejsc parkingowych odprowadzane będą do sieci kanalizacji deszczowej miejskiej poprzez separator z osadnikiem. Wody z terenów potencjalnie narażonych na zanieczyszczenie (droga wewnętrzna, miejsca parkingowe, płyta szczelna rejonu dystrybutorów) będą podczyszczane w osadniku i separatorze ropopochodnych. Na terenie stacji paliw na etapie eksploatacji przedsięwzięcia będą wytwarzane ścieki bytowe, które będą odprowadzane do kanalizacji sanitarnej PWiK poprzez przyłącze. Z kolei w zakresie emisji hałasu do środowiska na etapie eksploatacji przedsięwzięcia źródłami tej emisji będą ruch pojazdów ciężarowych oraz osobowych – liniowe źródła hałasu; praca dystrybutorów, centrali klimatyzacyjnej, odkurzaczy - źródła punktowe hałasu. Z przedmiotową inwestycją nie wiążą się żadne źródła hałasu typu budynek. W celu ograniczenia emisji oddziaływania akustycznego na najbliższe tereny chronione (tereny po stronie zachodniej) założono posadowienie ekranu akustycznego o wysokości 4 m wzdłuż całej granicy zachodniej inwestycji. W obrębie terenu realizacji przedsięwzięcia nie stwierdzono występowania gatunków objętych ochroną na mocy rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie gatunków dziko występujących roślin objętych ochroną. W obrębie terenu realizacji przedsięwzięcia nie występują także siedliska chronione, wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie określenia rodzajów siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie. W związku z realizacją planowanego przedsięwzięcia likwidacji nie ulegną żadne cenne zbiorowiska roślinne. Planowane przedsięwzięcie będzie zlokalizowane z dala od form ochrony przyrody. Teren planowanej inwestycji znajduje się poza obszarami, na których zlokalizowane są zabytki. Na obszarze realizacji przedsięwzięcia a także w jego najbliższym sąsiedztwie brak jest instalacji wymagających uzyskania decyzji środowiskowej. W związku z tym brak jest przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia – w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Oddziaływanie długoterminowe przedsięwzięcia związane będzie z eksploatacją przedsięwzięcia jako całości i będzie się ujawniać pod postacią emisji zanieczyszczeń do powietrza, hałasu, wytwarzaniem ścieków i odpadów. Oddziaływania te będą miały charakter bezpośredni. Jednakże analiza oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko wykazała, że planowana inwestycja nie spowoduje ponadnormatywnego oddziaływania poza granicami terenu przedsięwzięcia, na środowisko. Tak zdefiniowane przedsięwzięcie szczegółowo opisane w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz doprecyzowane w wyjaśnieniach składanych na piśmie przez wnioskodawcę, w tym w zakresie zabezpieczeń mających na celu ochronę zdrowia i życia ludzi oraz środowiska, stało się przedmiotem badania w postępowaniu przed organem I instancji, w tym zostało poddane analizie także przez organy współdziałające w sprawie, a przedstawiające stanowisko w oparciu o cyt. art. 77 ustawy – ooś. Następnie w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 82 ustawy - ooś wydana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, którą organ I instancji określił przede wszystkim warunki środowiskowe na etapie realizacji i eksploatacji tego przedsięwzięcia.

Wyjaśnić przyjdzie, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,

- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zd. 2 ustawy – ooś,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

W związku z powyższym, w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że zaskarżona decyzja organu I instancji nie narusza prawa. Wydana ona bowiem została po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym. Organ I instancji wskazał i wyjaśnił przyczyny, dla których nałożył na wnioskodawcę warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony przed emisją zanieczyszczeń do powietrza, hałasu, wód i gleby. Organ I instancji dopatrywał się takiej konieczności po wnikliwej analizie raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wyjaśnień udzielonych przez wnioskodawcę, stanowisk organów współdziałających oraz zgłoszonych uwag i wniosków społeczeństwa, a także stron postępowania obawiających się realizacji tego przedsięwzięcia w planowanym miejscu. W tym zakresie Kolegium podzieliło ustalenia tegoż organu. Decyzja organu I instancji zawiera wszystkie prawem przewidziane elementy, w tym uzasadnienie faktyczne i prawne. Organ ten opisał w nim przebieg postępowania, zacytował i dokonał wykładni zastosowanych przepisów prawa. Zdaniem Kolegium sporządzone uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest prawidłowe i Kolegium podziela poglądy organu I instancji w nim wyrażone. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja zawiera wszystkie elementy wynikające z treści art. 107 § 3 kpa w związku z art. 82 ustawy - ooś. Zawiera ona uzasadnienie faktyczne ze wskazaniem przesłanek wydanego rozstrzygnięcia oraz prawidłowe uzasadnienie prawne. Zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o przeprowadzone postępowanie i Kolegium w całości podziela ustalenia poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Analizując zatem przedmiotową sprawę Kolegium ustaliło że przy badaniu obszaru, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie wzięto pod uwagę dotrzymywanie standardów jakości środowiska, które zostały zdefiniowane w aktach prawnych, szczególnie w ustawie Prawo ochronie środowiska, ustawie Prawo wodne i ustawie o odpadach oraz w aktach wykonawczych. Dodatkowym kryterium była ocena uciążliwości przedsięwzięcia na otoczenie, czyli możliwość wystąpienia obiektywnego oddziaływania negatywnego. Jest to zbieżne ze stanowiskiem zaprezentowanym w m.in. wyroku z dnia 7.10.2020r.

sygn. akt II SA/GI 411/20 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, który wskazał, że [cyt.:] „Zdaniem składu orzekającego prawie każda inwestycja i eksploatacja związanej z nią instalacji lub urządzenia oddziałuje na środowisko i opowiada się za tym, aby zakaz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ujmować jak zakaz przekraczania standardów jakości środowiska, a więc przekraczania standardów emisyjnych wynikających z obowiązujących norm.”. Jak wynika z akt sprawy obliczenia wpływu z projektowanego przedsięwzięcia na środowisko wykazały, że maksymalne poziomy stężenie zanieczyszczeń powietrza mogące powstawać w wyniku pracy instalacji nie przekraczają wartości normatywnych ustalonych rozporządzeniem Ministra Środowiska w sprawie wartości odniesienia. Na etapie eksploatacji planowane przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać na wody powierzchniowe i podziemne. Wody opadowe i roztopowe po podczyszczeniu w osadniku i separatorze będą odprowadzane do sieci kanalizacji deszczowej gminnej. Na etapie eksploatacji przedsięwzięcia nie będą generowane ścieki przemysłowe. Z kolei w celu określenia wpływu planowanego przedsięwzięcia na najbliższe zlokalizowane tereny chronione akustycznie wykonano analizę akustyczną. Przeprowadzona analiza wykazała, że emisja hałasu z planowanego przedsięwzięcia nie będzie powodować przekroczeń wartości dopuszczalnych równoważnego poziomu dźwięku w porze dnia i w porze nocy na najbliższych położonych terenach chronionych akustycznie pod warunkiem zabudowy wzdłuż zachodniej granicy ekranu akustycznego o wysokości 4 m. Na podstawie przeprowadzonej analizy ekran ten nie będzie zaciemniał w sposób ponadnormatywny sąsiedniego budynku. Również właściwie prowadzona gospodarka odpadami wytworzonymi na etapie eksploatacji przedsięwzięcia nie będzie powodowała istotnego oddziaływania na środowisko i zdrowie ludzi. W wyjaśnieniach przedstawiono metodykę rozkładu pola akustycznego w środowisku, a także metodykę obliczeń rozprzeszczenia się zanieczyszczeń w powietrzu, wyniki tych obliczeń, a także wyjaśniono przyjęte założenia oraz przedstawiono je w ujęciu graficznym.

W ocenie Kolegium przedsięwzięcie ze względu na jego skalę, zakres i prognozowane emisje spełnia wymagania Prawa ochrony środowiska i Prawa wodnego. Oddziaływanie przedsięwzięcia poza terenem jego realizacji nie będzie przekraczało wartości dopuszczalnych - standardów jakości środowiska. Jak wynika z akt obszar ten został przez Inwestora wyznaczony zgodnie z definicją zawartą w art 74 ust. 3a ustawy – ooś. Tym samym Spółka, działająca przez pełnomocnika przyjęła, że w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia znajdują się wszystkie działki ewidencyjne w odległości 100 m od granic miejsca realizacji przedsięwzięcia. Ponieważ w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia nie zostaną przekroczone standardy jakości środowiska poza terenem zakładu, a także nie zostaną wprowadzone ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości znajdujących się poza terenem zakładu, zgodnie z ich aktualnym przeznaczeniem, to w obszarze oddziaływania nie znajdują się dodatkowe tereny (działki) inne niż te znajdujące się w zasięgu 100 m od granic przedsięwzięcia. W związku z tym strona prawidłowo do wniosku z 2.11.2021r. załączyła mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, wraz z wyznaczoną odległością 100 m od granic terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy - ooś. Kolegium nie znalazło podstaw, aby przedstawione ustalenia podważyć, zatem jako logiczne i jasne zostały przez Kolegium uwzględnione w ocenie w połączeniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Kolegium nie miało podstaw do zakwestionowania przedstawionego przez stronę zasięgu oddziaływania planowanego do realizacji przedsięwzięcia, gdyż został on omówiony i zobrazowany w sposób przekonujący i nie budzący wątpliwości organu odwoławczego.

Jednocześnie tak wyznaczony obszar oddziaływania przedsięwzięcia stał się podstawą do określenia stron w postępowaniu. W aktach sprawy znajduje się wykaz stron postępowania oraz numery ewidencyjne działek i ksiąg wieczystych, pozwalające na ustalenie stron postępowania. Z dokumentów tych wynika, że liczba stron w postępowaniu przekracza 10, w związku z tym zasadne jest stosowanie w sprawie art. 73 ust. 3 ustawy – ooś stanowiący, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Za wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1.02.2023r., sygn. akt III OSK 1825/21 (LEX nr 3508984) wyjaśnić przyjdzie, że [cyt.:] „Przewidziana w art. 49 k.p.a. forma doręczenia decyzji jest rozwiązaniem ekstreordynaryjnym, służącym zapewnieniu szybkiego skutku doręczenia wobec wszystkich podmiotów, które są adresatami aktu administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne przewidują możliwość posłużenia się taką szczególną formą doręczenia, jaką jest publiczne ogłoszenie.” Z taką

sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Nadto instytucja doręczenia, o której mowa w art. 49 kpa, nie narusza zasady czynnego udziału stron w postępowaniu, umożliwia bowiem stronie zapoznanie się z czynnościami organu i treścią wydanych przez organ rozstrzygnięć. Ze wskazanym publicznym zawiadomieniem wiąże się skutek prawnoprocesowy doręczenia pisma. Oparty jest on na tzw. fikcji prawnej, że w trakcie biegu terminu czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia strony dowiedziały się o podjętej przez organ czynności i z nią się zapoznały w sposób równoważny doręczeniu pisma w formie doręczenia właściwego lub zastępczego. (tenże Sąd w wyroku z dnia 15.06.2021 r., sygn. akt II OSK 22/21, LEX nr 3243561). Zatem z prawidłowego zastosowania w sprawie wskazanej instytucji doręczenia nie sposób czynić organowi I instancji jakiegokolwiek zarzutu. Przepisy prawa w tej materii w świetle ustaleń organu I instancji nie zostały naruszone, a strony odwołujące się nie zasadnie czynią zarzut, że ich prawa wynikające z art. 10 § 1 kpa zostały, poprzez zastosowanie tej instytucji naruszone, domagając się doręczenia w trybie art 39 kpa. Postępowanie organu I instancji w powyższym zakresie było zgodne z prawem.

Przechodząc do analizy zgodności planowanego do realizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Radlin, zatwierdzonego uchwałą Rady Miejskiej w Radlinie Nr BRM.0007.092.2013 z dnia 19 grudnia 2013r. (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2013r., poz. 51) – dalej jako: „mpzp” wskazać przyjdzie, że Kolegium nie stwierdziło niezgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jak ustaliło organ I instancji dokonał analizy stosownych zapisów planu czemu dał wyraz w sposób wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ odwoławczy nie znalazł podstaw do zanegowania stanowiska organu I instancji w tym zakresie. Zważyć zatem należy, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy – o oś zdanie 1 tego artykułu, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Organ I instancji przeprowadził w tym zakresie prawidłowe badanie czemu dał wyraz w uzasadnieniu wydanej decyzji, a Kolegium w całej rozciągłości te ustalenia podziela.

Wskazać przyjdzie, że planowane do realizacji przedsięwzięcie położone jest na terenie oznaczonym w mpzp symbolem 14 MU. Zgodnie z § 5 ust. 4 mpzp symbol MU oznacza tereny zabudowy mieszkaniowo – usługowej. W myśl § 14 mpzp, ustalenia planu dla terenów o symbolu przeznaczenia podstawowego MU:

1) **podstawowe przeznaczenie terenu: zabudowa mieszkaniowo – usługowa wraz z przynależnym zagospodarowaniem terenu;**

2) **dopuszczone przeznaczenie terenu: usługi, usługi sportu i rekreacji, usługi publiczne.**

3) nakazy :

a) działki wydzielane w wyniku scalenia i podziału winny spełniać wymogi minimalnych szerokości frontów działek oraz powierzchni:

- dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wolnostojącej – co najmniej 16,0 m i co najmniej 800,0 m²,

- dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej bliźniaczej – co najmniej 12,0 m i co najmniej 400,0 m²,

- dla zabudowy mieszkaniowo-usługowej – co najmniej 16,0 m i co najmniej 600,0 m²,

b) geometria dachu:

- w budynkach mieszkalnych – dwuspadowe lub wielospadowe o nachyleniu od 25° do 45° z dopuszczeniem dachów płaskich,

- w pozostałych obiektach, w tym w garażach – jedno-, dwu-, wielospadowe o nachyleniu do 45°, łukowe,

c) maksymalna wysokość zabudowy

- dla budynków mieszkalnych, mieszkalno-usługowych, usługowych 3 kondygnacje lecz nie więcej niż 10,0 m,

- dla pozostałych obiektów budowlanych nie więcej 6,0 m, z dopuszczeniem zwiększenia wysokości ze względów technologicznych maksymalnie do 30 m,

d) maksymalny procent powierzchni całkowitej zabudowy – Pz – 40%

e) minimalny procent powierzchni biologicznie czynnych – Pb:

- dla działek z zabudową mieszkaniową jednorodziną – 60%,

- dla pozostałych działek – 40%,

f) maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy:

- dla zabudowy mieszkaniowej – 0,6,

- dla pozostałej zabudowy - 0,8

g) minimalny wskaźnik intensywności zabudowy – 0,01,

h) lokalizacja w granicach działki budowlanej co najmniej 2 miejsc parkingowych lub stanowisk w garażu dla 1 mieszkania i co najmniej 1 miejsca parkingowego na każde 30 m² powierzchni użytkowej nowego dopuszczonego planem lokalu użytkowego,

4) zakazy : realizacji na działce garaży lub stanowisk postojowych o powierzchni zabudowy większej niż powierzchnia zabudowy budynkiem lub budynkami mieszkalno - usługowymi;

5) dopuszczenia :

a) realizacja dopuszczonego przeznaczenia w odrębnych obiektach budowlanych z zastrzeżeniem zagwarantowania w ramach projektu zagospodarowania działki budowlanej właściwej powierzchni oraz wystarczającej rezerwy procentowej parametrów określonych w pkt 3 dla realizacji poszczególnych przeznaczeń,

b) adaptacja istniejących poddaszy na lokale mieszkaniowe z zastrzeżeniem przepisów związanych z prawem budowlanym,

c) parkingi i garaże realizujące zapotrzebowanie na miejsca postojowe w granicach działki budowlanej.

d) dopuszcza się usługi związane z obsługą samochodową.

Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2 mpzp, w planie, z uwagi na ochronę środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego zakazuje się, z zastrzeżeniem pozostałych ustaleń ust.1, lokalizacji nowych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, z wyłączeniem:

- terenów oznaczonych symbolem MU, PU, U,

- dopuszczonych w ustaleniach szczegółowych w poszczególnych terenach przeznaczeń związanych z obsługą samochodową,

- inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, w tym infrastrukturą telekomunikacyjną o nieznacznym oddziaływaniu,

- realizacji dróg,

- infrastruktury technicznej

- zabezpieczenia terenu.

Ust. 2. Zakazuje się jakiegokolwiek działalności związanej z trwałym składowaniem, gromadzeniem odpadów.

Ust. 3. Zakazuje się jakiegokolwiek nowej działalności związanej z przetwarzaniem odpadów lub wytwarzaniem na miejscu materiałów odzyskiwanych z odpadów.

Ust. 4. W zakresie ochrony powietrza przed zanieczyszczeniem:

1) nakazuje się dotrzymanie warunków określonych w obowiązujących przepisach związanych z ochroną środowiska w zakresie emisji gazów i pyłów do powietrza, w tym hermetyzację procesów technologicznych oraz stosowanie urządzeń chroniących środowisko w celu ograniczenia emisji do powietrza;

2) nakazuje się dotrzymanie dopuszczalnych stężeń w powietrzu oraz w gazach wylotowych określonych w obowiązujących przepisach związanych z ochroną środowiska.

Ust. 5. W zakresie ochrony przed hałasem:

1) zakazuje się lokalizacji obiektów budowlanych i urządzeń przekraczających wymogi w zakresie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku w odniesieniu do przeznaczeń terenów wynikających z przepisów ochrony środowiska;

2) ustala się, iż terenami dla których w oparciu o obowiązujące przepisy związane z ochroną środowiska i przyrody określono dopuszczalne poziomy hałasu są tereny, nieruchomości i działki przeznaczone pod b) zabudowę mieszkaniowo – usługową, w tym zabudowę mieszkaniową jednorodzinną z usługami, oznaczone symbolem MNU i MU,

Ust. 6. W zakresie ochrony wód przed zanieczyszczeniem, dla przedsięwzięć mogących prowadzić do zanieczyszczenia wód podziemnych, takich jak: stacje paliw, parkingi wprowadza się wymóg zabezpieczenia inwestycji przed przenikaniem zanieczyszczeń, stosownie do lokalnych warunków hydrogeologicznych.

Ust. 7. W zakresie ochrony powierzchni ziemi i środowiska dopuszcza się niwelację terenów masą ziemną i skalną powstającą podczas robót przygotowawczych i eksploatacyjnych, z zastrzeżeniem iż nie będzie ona prowadziła do zaburzenia stosunków wodnych oraz krajobrazu.

Ust. 8. pkt 1), w zakresie ochrony terenów zieleni i wartości krajobrazowych nakazuje się ochronę lokalnych wartości krajobrazu oraz zieleni; pkt 3) dopuszcza się wycinkę drzew i krzewów z nakazem kompensacji przyrodniczej.

Ust. 9. W ramach wszystkich terenów wydzielonych liniami rozgraniczającymi zakazuje się lokalizacji zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnych awarii.

W tym miejscu, wyjaśniając zagadnienie wykładni przepisów mpzp Kolegium wskazuje, że organem, który dokonuje interpretacji przepisów prawa w przedmiotowej sprawie jest organ prowadzący postępowanie w tej sprawie, czyli Burmistrz Miasta Radlin. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego należy do źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art 87 ust. 2 Konstytucji RP). Jest to akt normatywny, który jest skierowany do nieokreślonej liczby adresatów i reguluje powtarzalne wzorce zachowań, jednakże jego zakres obowiązywania ogranicza się do obszaru działania organu władzy publicznej, który ustanowił ten akt. Kolegium podkreśla, że w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako powszechnego źródła prawa, odbywa się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011 roku, sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016 roku, sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażeń zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010 roku, sygn. akt: II SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011 roku, sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Dla wzmocnienia tego wywodu podkreślić należy, że przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013 roku, sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011, sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006 roku, w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05 [cyt.:] „Zgodnie z zasadą „złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności”. W świetle zatem zaprezentowanego stanowiska to na organie I instancji spoczywał obowiązek wykładni przepisów mpzp. Nieuprawnione zatem w sprawie było zwracanie się przez organ I instancji o interpretację zapisów planu do Burmistrza Miasta Radlin w piśmie z 16.12.2021r. Nie zgodne z prawem było również stanowisko Rady Miasta Radlin w sprawie interpretacji planu, co w rozstrzygnięciu nadzorczym 28.04.2023r. nr NPII.4131.1.468.2023 stwierdził Wojewoda Śląski. Jeżeli zatem przeprowadzone postępowanie nie wykazało, w przedmiotowej sprawie, niezgodności projektowanego przedsięwzięcia z zapisami planu, a inwestor - wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane prawem przesłanki, to decyzję określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia należało wydać.

Wskazać zatem przyjdzie, że planowane przedsięwzięcie będzie w zasadzie realizowana na terenie oznaczonym w mpzp jako tereny mieszkaniowo-usługowe (14MU). W niewielkim fragmencie bowiem teren inwestycji znajdować się będzie w strefie KDL – tereny dróg lokalnych i KZ1/2 - tereny urządzeń

i tras komunikacyjnych. Strefy te dotyczą dróg, które rozgraniczają teren planowanej inwestycji z trzech stron. Zgodnie z przytoczonymi powyżej zasadami wykładni mpzp przyjąć należy, że w przedmiotowej sprawie na terenie oznaczonym jako mieszkaniowo-usługowy (14MU) możliwe jest usytuowanie obiektów, które mogą realizować funkcję zarówno mieszkaniowo – usługową, jak również tylko mieszkaniową bądź wyłącznie usługową. Jednocześnie na wskazanym terenie dopuszczono funkcję usługową (§ 14 pkt 2 mpzp), w tym usługi związane z obsługą samochodową (§ 14 pkt 5 lit. d mpzp). Jednocześnie w § 9 ust. 1 pkt 2 mpzp, przewidziano zakaz lokalizacji nowych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jakim jest planowane do realizacji przedsięwzięcie, który został jednakże wyłączony w stosunku do terenów oznaczonych symbolem m. in. MU. Kolegium nie stwierdza zatem aby planowane przedsięwzięcie było niezgodne z przepisami mpzp. Kolegium stwierdza, że stacja paliw stanowi obiekt handlowo – usługowy zgodnie z Polska Klasyfikacją Obiektów Budowlanych. Zapisy planu dopuszczają na analizowanym terenie funkcję usługową, w tym związaną z obsługą samochodową. Niewątpliwie stacja paliw pełni funkcję usługową, stanowi punkt sprzedaży detalicznej paliw, głównie benzyny, oleju napędowego oraz gazu płynnego (LPG), płynów chłodzących, środków czyszczących, akcesoriów motoryzacyjnych, drobnych typowych części zamiennych (żarówki samochodowe, pióra wycieraczek, bezpieczniki samochodowe) itp., a także olei silnikowych i innych płynów eksploatacyjnych do samochodów. Obok tych typowo motoryzacyjnych towarów na stacjach paliw sprzedawane bywają na ogół także napoje oraz artykuły żywnościowe oraz żywność konserwowana, a także np. papierosy i gazety. Bywają tam też instalowane automaty do sprzedaży napojów zimnych i gorących. Standardowe wyposażenie to także toaleta dla podróżnych. Do wyposażenia stacji należy stanowisko do pompowania opon oraz odkurzacz do wnętrza samochodu, czasem automatyczna myjnia dla pojazdów. W świetle tej charakterystyki, którą spełnia również planowane przedsięwzięcie, nie sposób uznać, iż nie pełni ono funkcji usługowej, a możliwość zakupu paliwa czy akcesoriów motoryzacyjnych lub innych produktów samochodowych wpisuje je również w funkcję usług związanych z obsługą samochodową. Nie sposób zatem podzielić w tym zakresie przeciwnej argumentacji przedstawionej w odwołaniach. Gdyby zaś wolą uchwałodawcy było zakazanie lokalizacji tego typu przedsięwzięcia na analizowanym terenie mógł to wprost wyartykułować poprzez stosowny zapis, zabraniający lokalizacji stacji paliw. Takiego jednak zapisu na terenie oznaczonym MU brak w mpzp. Jednocześnie Kolegium dostrzegło, z uwagi na podnoszone przez strony odwołujące się zarzuty, że dla terenu, na którym planowane jest do realizacji przedsięwzięcie uchwalono także miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Miasta Radlina uchwałą Rady Miejskiej w Radlinie NR XL/399/2002 z dnia 25 października 2001r. (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2001r., Nr 104, poz. 3428). Za wyrokiem Naczelnego Sadu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2019r., sygn. akt II OSK 900/18 (LEX nr 2645652) wyjaśnić przyjdzie, że [cyt.:] „Zmiana planu miejscowego może mieć różny zakres. Jeżeli więc będzie on dotyczyć określonego terenu i w sposób zupełny, i samodzielny określać będzie jego przeznaczenie oraz sposób zagospodarowania to taka modyfikacja planu ma derogacyjny charakter. Poprzednie postanowienia planu zastąpione bowiem zostały nowym aktem, uchwalonym w tym samym trybie co poprzedni.” W mpzp Nr BRM.0007.092.2013 z dnia 19 grudnia 2013r. w sposób wyczerpujący i całościowy określono przeznaczenie i funkcje terenu, na którym ma zostać zlokalizowane przedsięwzięcie. Tym samym zapisy planu NR XL/399/2002 z dnia 25 października 2001r. w tym zakresie zostały derogowane. Badanie zatem planowanego przedsięwzięcia nastąpiło wyłącznie w oparciu o przepisy mpzp Nr BRM.0007.092.2013 z dnia 19 grudnia 2013r., a te nie wykazały niezgodności przedsięwzięcia z tym planem. Za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 6.06.2023r. sygn. akt II SA/Lu 285/23, (LEX nr 3580815) wskazać należy także, że [cyt.:] „... zgodność lokalizacji przedsięwzięcia, o której mowa w art. 80 ust. 2 u.i.o.ś. to zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a nie postanowieniami jakiegokolwiek innego aktu z zakresu kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. Powyższe oznacza, że sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie może stanowić podstawy do odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia.” Zatem odwołanie się przez strony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego czy w odwołaniu do mpzp NR XL/399/2002 z dnia 25 października 2001r. czy też zapisów studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie może odnieść skutku w świetle wyraźnej i nie budzącej wątpliwości treści art. 80 ust. 2 zd. 1 ustawy – ooś. Żadne inne akt z zakresu kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy nie mogą być brane pod uwagę w postępowaniu w sprawie wydania decyzji środowiskowej.

W zakresie powiązań planowanego do realizacji przedsięwzięcia z innymi przedsięwzięciami, w szczególności w zakresie kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia – w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem, Kolegium wskazuje, że zgodnie z wyjaśnieniami strony, w zasięgu oddziaływania analizowanego przedsięwzięcia nie znajdują się inne przedsięwzięcia, dla których wydano decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednocześnie w Raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przedstawiono oddziaływanie całego przedsięwzięcia. W ocenie oddziaływania uwzględniono również wszystkie elementy będące źródłem emisji do środowiska a także czas pracy zakładu w przez 7 dni w tygodniu w porze dziennej i w porze nocnej. Kolegium stwierdza jednakże, że przeprowadzone postępowanie nie wykazało ponadnormatywnego skumulowanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Oddziaływanie planowanego do realizacji przedsięwzięcia mieści się w granicach norm wyznaczających standardy jakości środowiska. Zostało to wykazane za pomocą znajdujących się w aktach sprawy dokumentów. Kolegium nie znalazło zatem przesłanek, dla których przedstawione wywody i dokumenty można byłoby zakwestionować. Są one spójne i logiczne dlatego też nie budzą w ocenie Kolegium wątpliwości.

Powyższe ustalenia były możliwe dzięki zbadaniu przez Kolegium spójności i aktualności przedłożonego przez Inwestora działającego przez pełnomocnika Raportu o oddziaływaniu planowanego do realizacji przedsięwzięcia i jego uzupełnienia w związku z uwagami organów współdziałających, stron postępowania oraz uwagami i sprzeciwami społeczeństwa. Wskazać przyjdzie, że w ocenie Kolegium Raport oddziaływania na środowisko został przygotowany zgodnie z zakresem przedstawionym w art. 66 ustawy - o.o.s. Realizacja przedsięwzięcia nie będzie mieć negatywnego wpływu na stan zdrowia, bezpieczeństwo i warunki życia ludzi. Zakład Spółki będzie źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowych, co zostało wskazane w Raporcie oddziaływania na środowisko, jednakże obliczenia rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń oraz opadu pyłu wykazały, że najwyższe stężenia pyłu wystąpią na terenie zakładu i wraz z odległością znacząco spadają. Poza granicami zakładu emisja niezorganizowana nie powoduje przekroczenia wartości odniesienia dla substancji pyłowych w środowisku. Z kolei w zakresie oddziaływania akustycznego na terenach chronionych przed hałasem zakład Spółki po realizacji przedsięwzięcia nie będzie powodował przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w porze dziennej jak i nocnej, a w celu ochrony terenu zlokalizowanych przy ul. Korfantego 9 założono konieczność posadowienie ekranu akustycznego o wysokości 4 m wzdłuż całej zachodniej granicy inwestycji. Analiza zatem przedstawionych przez stronę wyjaśnień w łączności z przedłożonym w sprawie Raportem oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wskazuje, iż zawiera on wszystkie wymagane prawem elementy, jest on spójny, a poprzez udzielone wyjaśnienia także aktualny.

Natomiast jeśli chodzi o uwagi i sprzeciwy społeczeństwa wniesione w sprawie to Kolegium stwierdza, że organ I instancji odniósł się do nich w sposób obszerny i wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Kolegium stwierdziło jednocześnie, że wnoszone były uwagi i zastrzeżenia co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z mpzp. Stanowisko w tej sprawie zostało już przedstawione powyżej i nie ma potrzeby jego powtarzania w tym miejscu. Jednocześnie w uwagach tych i sprzeciwach wyrażano obawy co do zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa mieszkańców. Przeprowadzone postępowanie takiego zagrożenia nie wykazało, jednocześnie zaś stwierdzić przyjdzie, że okoliczność negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, sama w sobie, nie stanowi podstawy do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Co więcej zauważyć należy, że negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko stanowi typową i nieodłączną cechę przedsięwzięć, co do których wydawana jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Także sama nieodwracalność, czy też trwałość negatywnego oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko, nie jest okolicznością, która uzasadnia wydanie decyzji odmownej. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa bowiem wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, aby minimalizować skutki negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Oczywiście optymalnym byłoby, aby określając warunki realizacji przedsięwzięcia w ogóle wyeliminować negatywny wpływ inwestycji na środowisko. Jest to jednakże postulat trudny, czy wręcz niemożliwy do zrealizowania, w związku z czym typowy cel decyzji środowiskowej polega na takim ukształtowaniu planowanego przedsięwzięcia, aby przedsięwzięcie w możliwie najmniejszym stopniu pogorszyło lub wpłynęło na stan otoczenia. (tak przywołany już wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 6.06.2023r. sygn. akt II SA/Lu 285/23, (LEX nr 3580815). W wydanej decyzji organ I instancji określił warunki, w taki sposób aby planowane do realizacji przedsięwzięcie w możliwie najmniejszym stopniu pogorszyło lub wpłynęło na stan otoczenia. Przy określaniu tych warunków organ I instancji wziął pod uwagę wyjaśnienia Inwestora, stanowiska organów współdziałających, które także poddawały badaniu planowane do realizacji przedsięwzięcie pod kątem jego wpływu na środowisko oraz zdrowie, życie i bezpieczeństwo ludzi, a także stanowiska stron oraz uwagi i wnioski społeczeństwa. Kolegium nie znalazło podstaw do podważenia ustaleń poczynionych przez organ I instancji w tym zakresie. Dodać przy tym należy, że orzecznictwo sądowoadministracyjne stoi na stanowisku, które również podziela Kolegium, iż nieprzychylność lokalnego społeczeństwa w stosunku do powstania planowanej inwestycji nie może stanowić przyczyny odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25.08.2017r., sygn. akt II SA/GI 419/17, LEX nr 2349683; wyrok tegoż Sądu z dnia 30.05.20218r., sygn. akt II SA/GI 158/18, LEX nr 2517246; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 24.01.2019r., sygn. akt II SA/Bk 464/18, LEX nr 2623614). Niemniej jednak protesty społecznie należy dogłębnie przeanalizować i ocenić, gdyż brane są one pod uwagę przy wydawaniu decyzji środowiskowej zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy – ooś, co w przedmiotowej sprawie nastąpiło.

Podsumowując w świetle powyższego stwierdzić przyjdzie, że planowane przedsięwzięcie, jest przedsięwzięciem, o którym mowa w art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy – ooś i uzyskanie dla tego przedsięwzięcia decyzji środowiskowej jest niezbędne do uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 72 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy). W związku z tym prawidłowo organ I instancji wszczął postępowanie w sprawie. Organ ten prawidłowo przeprowadził postępowanie w zakresie stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i po zasięgnięciu stanowisk organów współdziałających wydał decyzję nie naruszającą prawa. Postępowanie organu I instancji w tym zakresie było prawidłowe. W trakcie toczącego się postępowania organ I instancji przeprowadził szereg czynności wyjaśniających i zebrał cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Z chwilą bowiem otrzymania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko organ I instancji podjął zawieszony postępowanie w sprawie i przeprowadził ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W toku tego postępowania dokonał analizy zapisów raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i wyjaśnił z udziałem Inwestora działającego przez pełnomocnika wszelkie wątpliwości w tym zakresie. Kolegium podziela pogląd organu I instancji i uznaje, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz z jego uzupełnieniami i wyjaśnieniami do raportu zawiera wszystkie elementy i nie budzi zastrzeżeń.

Również, zgodnie z przepisami prawa organ I instancji, zapewnił udział społeczeństwu w toczącym się postępowaniu. Obwieszczeniami wydanymi na podstawie art. 33 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 ustawy – ooś, organ I instancji podał do publicznej wiadomości prawem nakazane informacje, w tym miejsce i termin, w którym można zapoznać się z materiałem zebrany w sprawie, oraz termin do zgłaszania uwag w sprawie. Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji opisał udział społeczeństwa w postępowaniu i omówił w sposób wyczerpujący zgłoszone wnioski i uwagi. Natomiast zgłoszone takowe po wyznaczonym terminie nie zostały uwzględnione.

W toku postępowania organ I instancji zapewnił udział stronom a przed wydaniem zaskarżonej decyzji umożliwił im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych uwag – stosownie do treści art. 10 § 1 kpa.

Organ prawidłowo dokonał także analizy zgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami mpzp. Kolegium uznaje postępowanie organu I instancji za prawidłowe i zgodnie z przepisami prawa. Również ustalenia dokonane przez ten organ są prawidłowe.

Reasumując Kolegium podziela ustalenia organu I instancji dokonane w postępowaniu. Kolegium doszło do takich samych wniosków jak organ I instancji. Został zebrany cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, a także został zapewniony stronom i ich pełnomocnikom czynny udział w sprawie.

Przechodząc natomiast do treści zaskarżonej decyzji Kolegium zauważa, że zawiera ona wszystkie elementy wynikające z treści art. 107 kpa oraz art. 82 ust. 1 i ust. 2 ustawy - ooś. Zawiera ona obszernie uzasadnienie faktyczne obejmujące opis przebiegu postępowania oraz analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, ze wskazaniem przesłanek wydanego rozstrzygnięcia oraz prawidłowe uzasadnienie prawne. Zaskarżona decyzja została wydana po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ww. ustawy), a przy jej wydaniu zostały wzięte pod uwagę ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu

przedsięwzięcia na środowisko (art. 80 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy) i wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa (art. 80 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy), oraz odniesiono się do postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (art. 80 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy). Nadto zaskarżoną decyzją nałożono na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej i określono jej zakres (art. 82 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy). Kwestię zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego ustaliło także Kolegium w swoim postępowaniu, zbadało również raport pod względem jego spójności i aktualności.

Kolegium zauważa również, że uzasadnienie warunków sformułowanych w sentencji zaskarżonej decyzji jest wystarczające. Kolegium dodatkowo wskazuje, że konieczność zamieszczenia ww. warunków wynika ze stanowisk przedstawionych przez organy współdziałające oraz z konieczności realizacji tejże inwestycji zgodnie z zasadami ochrony środowiska oraz zdrowia, życia i bezpieczeństwa ludzi. Warunki określone przez organy współdziałające przy wydawaniu decyzji środowiskowej zostały w pełni uwzględnione.

Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji opisał udział społeczeństwa w postępowaniu i omówił w sposób wyczerpujący zgłoszone w terminie wnioski i uwagi.

Zaskarżona decyzja została prawidłowo doręczona wszystkim stronom postępowania.

Z uwagi na powyższe zaskarżona decyzja zasługuje na pozostawienie w obrocie prawnym.

Odnosząc się z kolei do treści odwołań od decyzji organu I instancji Kolegium wskazuje, że zarzuty w nich zawarte zostały w zasadniczej mierze powyżej w niniejszej decyzji omówione, a organ odwoławczy nie stwierdził ich słuszności. Kolegium nie znalazło także podstaw, odnosząc się do wniosku odwołań wniesionych w sprawie, do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego. Wyjaśnić przyjdzie, że z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy (tak: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18.04.1995 r., publ. SA/Łd2424/94, ONSA 1996, nr 4, poz. 80). Oznacza to, że z bezprzedmiotowością postępowania powstaje wtedy, gdy brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, co powoduje, że organ nie może wydać orzeczenia załatwiającego sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Bezprzedmiotowość postępowania powstaje bądź z przyczyn podmiotowych bądź przedmiotowych, które mogą być wywołane faktami naturalnymi lub zdarzeniami prawnymi. O bezprzedmiotowości postępowania w sprawie można zatem mówić, gdy zachodzi brak jego strony lub brak przedmiotu, czyli gdy brak jest podstaw prawnych i faktycznych do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia, bowiem w sprawie istnieje podmiot i przedmiot czyli sprawa administracyjna podlegająca rozstrzygnięciu.

Kolegium stwierdza także, że bez wpływu na wynik przeprowadzonego postępowania pozostaje zarzut odwołania Gminy Radlin dotyczący naruszenia art. 40 § 2 kpa. Przepis ten odnosi się do sytuacji, w której strona ustanawia kilku pełnomocników w sprawie. W odwołaniu Gmina Radlin podniosła, że doręczenie zaskarżonej decyzji dwóm pełnomocnikom stanowi naruszenie tego przepisu i ma znaczenie przy różnych terminach odbioru pism przez tych pełnomocników. Należy zgodzić się, że sytuacja taka wpływa na obliczane terminów przy wnoszeniu np. środków zaskarżania. Jednakże orzecznictwo sądowoadministracyjne stoi na stanowisku, że jeśli pismo (decyzję) doręczono kilku pełnomocnikom, to termin do wniesienia odwołania w myśl art. 129 § 2 kpa w zw. z art. 40 § 2 kpa rozpoczyna swój bieg od dnia doręczenia pisma pierwszemu z pełnomocników. Późniejsze doręczenie dokonane kolejnym pełnomocnikom ma charakter wyłącznie informacyjny i nie wywołuje skutków prawnych, a więc nie otwiera terminu do wniesienia środka zaskarżenia (zob. wyrok NSA z 24 stycznia 2014 r., II OSK 2086/12; postanowienie NSA z 7 lipca 2015 r., II OSK 2909/13; wyrok NSA z 30 listopada 2016 r., II OSK 1083/16). Okoliczność taka nie ma jednak wpływu na samo rozstrzygnięcie, gdyż nie dotyka jego merytorycznej istoty, a nadto w przedmiotowej sprawie Inwestor działający przez dwóch pełnomocników nie wniósł odwołań. W ocenie zatem Kolegium zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera wad, czego konsekwencją jest utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest etapem procesu inwestycyjnego, kolejne stadia tego procesu mogą prowadzić do uzyskania rozstrzygnięć, których wykonanie wiąże się z uzyskaniem określonych uprawnień lub nałożeniem obowiązków. Decyzja taka stwierdza warunki i wymogi jakie powinny zostać zachowane przy realizacji inwestycji. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych

uwarunkowań, które Kolegium powyżej wskazało. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odmowy wydania decyzji środowiskowej, przy czym organ I instancji mając na uwadze potrzebę ochrony środowiska oraz zdrowie, życie i bezpieczeństwo ludności określił w tym zakresie warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia. Nadto organ I instancji przeprowadził postępowanie z poszanowaniem przepisów proceduralnych, w tym zapewnił wszystkim stronom czynny udział od dnia wszczęcia postępowania w sprawie do dnia wydania zaskarżonej obecnie decyzji, tj. zachowując wymogi art. 10 § 1 kpa. Zatem Kolegium nie dopatrzyło się uchybień i nie znalazło podstaw do wyeliminowania decyzji tego organu z obrotu prawnego. Z akt sprawy wynika, że planowane przedsięwzięcie zostało podane analizie przez wyspecjalizowane organy współdziałające, co zostało wyżej już wskazane. Organy te nie dopatrzyły się w tym zakresie zagrożenia. Stwierdzić przyjdzie, iż utrwalone w aktach sprawy okoliczności stanu faktycznego były wystarczające do podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Organ I instancji przeprowadził wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy i ocenił je we wzajemnej łączności zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut naruszenia art. 80 kpa nie może zostać podzielony. Gdy zaś chodzi o ujawnienia zasadności przesłanek, którymi kierował się organ I instancji przy wydawaniu decyzji, to stwierdzić przyjdzie, że organ w pełni uczynił zadość art. 107 § 3 kpa w zw. art. 85 ust. 2 ustawy – ooś w zw. z art. 11 kpa. Z uzasadnienia bowiem zaskarżonej decyzji wynika, że organ wskazał motywy wydanego rozstrzygnięcia, wziął pod uwagę i wskazał w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy – ooś. Z uwagi na troskę o lokalną społeczność wskazał także i wyjaśnił potrzebę przeprowadzenia analizy porealizacyjnej przedsięwzięcia. Wyjaśnił również czym się kierował określając warunki środowiskowe decyzji.

Mając zatem powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa jak w sentencji, utrzymując w mocy decyzję organu I instancji.

Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 138 § 1 pkt. 1 kpa nie określa przesłanek do podjęcia przez organ odwoławczy decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji, niemniej jednak należy zauważyć, że utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie narusza ona przepisów materialnych i procesowych. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem jedynie weryfikacja decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy. Organ odwoławczy jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w odwołaniu, lecz także pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Ocena ta nie powinna być jedynie formalna w znaczeniu przyjętym dla kasacyjnego modelu orzekania, lecz powinna być poprzedzona, o ile jest to konieczne dla sprawdzenia zasadności i poprawności decyzji, przeprowadzeniem stosownego postępowania wyjaśniającego. Ponadto należy zauważyć, że - jak stwierdza np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 9 grudnia 2015r., sygn. akt II SA/Rz 1074/15, LEX nr 1949073 [cyt.:] „W orzecznictwie, zachowującym aktualność także po nowelizacji art. 138 § 2 k.p.a. (dokonanej ustawą z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18 z późn. zm.), podkreśla się, że decyzja kasacyjna powodująca przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji nie może być podjęta w sytuacjach innych niż te, które zostały określone w art. 138 § 2 k.p.a. Żadne inne wady postępowania, ani wady decyzji podjętej w I instancji nie dają organowi odwoławczemu podstaw do wydania decyzji kasacyjnej, bowiem niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca art. 138 § 2 k.p.a. (wyrok NSA z 25 maja 1983 r. II SA 403/83 - ONSA 1983/1/38, wyrok NSA z 29 kwietnia 1998 r. I SA/Łd 166/97 – niepubl.)”. Decyzję kasacyjną organ odwoławczy może zatem podjąć w sytuacji, gdy organ I instancji w ogóle nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego albo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie jest wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie brak jest podstaw do zastosowania przez organ odwoławczy przepisu art. 136 kpa. tj. przeprowadzenia przez ten organ uzupełniającego postępowania dowodowego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach z powyższych względów nie znalazło również podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy albo do uchylenia tej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania I instancji w całości albo w części (art. 138 § 1 pkt. 2 kpa). Nie ma także podstaw prawnych do umorzenia postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt. 3 kpa).

Utrzymanie zatem w mocy decyzji organu I instancji ma miejsce wówczas, gdy dokonana przez organ odwoławczy ocena sprawy jest zbieżna ze stanowiskiem organu działającego w I instancji. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego odwoławczego z uwzględnieniem powyższych zasad stwierdza, że zaskarżoną decyzję należy pozostawić w obrocie prawnym.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2023r., poz. 259 z późn. zm).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia *wpisu stałego w wysokości 200 zł*.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy - ooi w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

CZŁONEK	CZŁONEK	CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach	Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach

Anna Kajzerek-Dziwoki
(na oryginalne właściwy podpis)

Kamila Koziara
(na oryginalne właściwy podpis)

Katarzyna Stebnicka
(na oryginalne właściwy podpis)

Otrzymują:

- 1/. Wójt Gminy Marklowice, 44-321 Marklowice, ul. Wyzwolenia 71 wraz z aktami sprawy
- 2/. Pani Władysława Rduch Kierownik Referatu Ekologii w Wydziale Gospodarki Komunalnej i Ekologii Urzędu Miasta Radlin – pełnomocnik Gminy Radlin, 44-310 Radlin, ul. Rymera 15
- 3/. Pani – dane adresowe w aktach sprawy
- 4/. Pani – dane adresowe w aktach sprawy
- 5/. Pan – dane adresowe w aktach sprawy
- 6/. Pan – dane adresowe w aktach sprawy
- 7/. Pani – dane adresowe w aktach sprawy
- 8/. Adwokat Pan Rafał Rduch – pełnomocnik wnioskodawcy - spółki Lord Poland Tabacco sp. z o.o. Kancelaria Adwokacka Adwokat Rafał Rduch, 44-231 Marklowice, ul. Wyzwolenia 154
- 9/. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko x 2
- 10/. Aa – BE 10

Do wiadomości:

- 1/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, 40-127 Katowice, Pl. Grunwaldzki 8-10
- 2/. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Wodzisławiu Śl., 44-300 Wodzisław Śl., ul. Bogumińska 3
- 3/. Dyrektor Zarządu Zlewni w Gliwicach Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, 44-100 Gliwice, ul. Robotnicza 2